

MÁJOVÁ RODINA

„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ (Lk 2, 34)

Drazí farníci,

tato slova řekl prorok Simeon, když Svatá rodina navštívila chrám v Jeruzalémě. Prorok je člověk, který mluví pravdu, řekne ji, a pak se uvidí. Například prorok Izaiáš podle tradice zemřel tak, že byl rozřezán pilou, a vzpomínáte si, co nám mimo jiné sdělil? Třeba to, že láska Boha překoná i lásku mateřskou: **„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní...“ (Iz 53, 15)**

Pán Bůh na nás nezapomene, i když my ano, jsme vyryti v jeho dlaních železným hřebem z kříže. A může žena zapomenou na své dítě? Je to málo pravděpodobné, ale i kdyby, pořád jsou tu srdce, která bijí pro nás a za nás. Teď, když je všechno venku tak krásné a voňavé, vzpomínáme na dětství, na první svaté přijímání, májové pobožnosti. Ale, známe Matku Boží?

Kdybychom tak mohli zabušit na dům u tesaře Josefa, sednout si na dvoře, potichu poslouchat a vnímat, jak to u nich chodí. Taková normální rodina. Jenomže přijímají mudrce, kteří přinesli své dary, mimo jiné myrhu, která se používala k pohřbu, zvláštní dárek pro miminko. Utíkají do jiné země, pronásledovaní režimem politika Heroda. S tímto Dítětem jsou vlastně pořád nějaké potíže, dokonce ho několik dnů hledali, s bolestí v srdci, v ulicích Jeruzaléma. Je sice i období, kdy by mohla každá žena Matce Boží závidět, že má takového syna, ale to už je doba, kdy zas Boží Syn zcela jasně vyvrací všechny iluze o životě s ním, když říká, že víc, než pokrevní příbuzenství je plnit vůli Nebeského Otce. A jaké to je, mít za matku Pannu Marii? Na to si

musí najít odpověď každý sám, budeme ji hledat celý život, ale zkusme třeba jeden příběh ze života.

Bylo jedno dítě, které chodilo do kostela se svými rodiči, ale nemělo rádo Pannu Marii a všechny ty zbožné řeči o tom, jak máme na nebesích ještě jednu mámu. Bylo to proto, že mělo tak moc rádo tu svoji pozemskou maminku, že v „matce na nebesích“ vidělo nějakou nezdravou konkurenci, jako-by si muselo vybrat, ke komu se vlastně má přiklonit, zvláště v době, kdy ta pozemská maminka umírala. A protože tonoucí se stébla chytá, chytilo se dítě paradoxně růžence, ale opravdu jak lana, aby se neutopilo, anebo neztratilo jako náš Jonáš v moři.

Už jste někdy vypnuli všechna média a multimédia, rychlé sítě, ve kterých je člověk zamotán jako rybička, no a prostě jen šli polní cestou s růžencem a říkali ta slova, která vypadají tak jednotvárně: „Zdravas Maria...“ Ale po nějaké době je vám tak nějak lehce, jako by ten růženec bylo lano, kterým vás někdo táhne výš, abyste si na tu polní cestu nelehli se slovy: „Už mám toho dost!“ No, a to je právě to, co pro nás dělá zcela nenápadně Matka Boží. Táhne nás výš a blíží k jedinému Pokladu svého života, který jí vložili do klína z kříže, abychom si všichni zkusili, jaké to je žít podle vlastních nápadů a bez Boha. No, ale jak to dítě nemělo, až tak moc rádo Pannu Marii, anebo spíše levné fráze o ní od lidí, kteří tvrdili, že jsou silně, ale opravdu silně věřící. Ale kdo vlastně ví, jestli jim ta silná víra někdy přenesla nějakou, alespoň malou horu. No, a jak to naše dítě šlo, přišlo po té polní cestě k dřevěnému kříži, a začalo se trochu s Pánem Ježíšem hádat: „Říkal jeden farář (nebudeme jmenovat), že bez matky je těžký život!“ A někdy se stává, že Hospodin promluví. Anebo mluví pořád, jenom jsme moc zamotaní v sítích, že už ani neslyšíme. A Ježíš řekl: **„Hle tvá matka.“ (Srov. Jn 19,27)** Tak to vlastně řekl Janovi pod křížem, s dětmi ve vzdoru. On mluví trochu jinak, takže řekl: „Máš pravdu, proto jsem ti dal svou Maminku.“ To je teda vrchol, všeho se vzdát a o mámu se rozdělit.

Děti jsou úžasné, třeba ty, co pásly ovečky ve Fatimě. František devět let, Hyacinta sedm a Lucie deset let. Hrály si své hry, modlily se společně růženec ve vlastní zkrácené verzi, aby to měly dřív, no a přišla krásná Paní, která jim řekla, že se mají modlit růženec, obětovat za hříšníky, a že si je vezme jednoho dne k sobě do nebe. A ony by šly nejraději hned, ale ještě musely hodně vytrpět. František zemřel první, Hyacinta do dvou let sama, opuštěná v nemocnici v Lisabonu na pandemii španělské chřipky. Chudák Hyacinta, mluvila s Matkou Boží, byla jí tak blízko a dostala příslib: „Budeš hodně trpět, ale neboj se, přijdu si pro tebe.“ A proč? Protože existuje i peklo, do něhož přichází hodně duší, protože se za ně nikdo nemodlí a neobětuje. Jaký to má tedy význam, všechno honění se za něčím, abychom si dokázali, že teď, když se nám urodilo, můžeme zbourat stodoly a postavit větší, a pak třeba ještě větší. Jenomže někdo nám říká: **„Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši a čím bude to, co jsi nashromáždil?“** (Lk 12, 20)

Je takový vtip, kdy si lékař prohlíží pacienta a říká: „To je dobře!“ Obejde ho ze všech stran a pro sebe si říká: „To je dobře!“ Nemocný se odváží zeptat: „Co je dobře pane doktore?“ A lékař mu odpoví: „To je dobře, že to nemám já.“ Byl by to opravdu dobrý černý humor, kdyby se to tak moc nepodobalo situaci, kdy za Pánem Ježíšem přišli se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: **„Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo těch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“** (Lk 13, 2-5)

A můžeme o něčem říct: „To je dobře, že to nemám já?“ Že je něco, co se nás nedotýká, nezajímá nás to, protože my si tu teď jedeme, podle vlastních pravidel, a ta Boží pravidla jsme dávno

odsunuli. Pořád se učíme, ale z každé školy jednou odejdeme, i ze školy života.

Kardinál Tomáš Špidlík má na sarkofágu napsanu větu: „Vztahy, které žijeme s láskou, přechází spolu s Kristem do Vzkříšení.“ Jenom to bude mít hodnotu, co bude spojeno s Kristem, naše spojení s ním, nic jiného nebude mít budoucnost. Bez Krista jsme lidé bez budoucnosti, ale i bez minulosti a přítomnosti, i kdybychom tu ve zdraví a bohatství žili do sto dvaceti let. Dnes již svatá Hyacinta našla svoji budoucnost, i když zemřela jako chudé dítě v izolaci, opuštěné po týdnech v nemocnici, bez pozemské maminky, ale všechno obětovala za hříšníky, protože pochopila, že obětované utrpení je jediná měna skutečné hodnoty, která nepadne na žádné burze světa.

V tomto roce si připomínáme výročí sto let od pandemie španělské chřipky v roce 1918-20. Na toto onemocnění zemřely miliony lidí, ale to většinou nebyly, jak dnes říkáme ohrožené skupiny se slabou imunitou. Naopak, byli to nejčastěji lidé ve věku 20 až 40 let, tedy mladí se silnou imunitou, ale jejich obranyschopnost byla tak silná, že umírali právě díky této silné reakci vlastního organismu. Muži zemřeli v první světové válce. Ženy, většinou matky, umíraly na chřipku. Děti se stávaly sirotky, které vychovávali prarodiče.

V roce 1917 Panna Maria ve Fatimě předpovídala, že válka brzy skončí, ale jestliže se lidé neobrátní, začne další válka a Rusko rozšíří své bludy po světě. V roce 1918 začala v Rusku občanská válka, v níž zahynulo několik milionů lidí, více než v právě skončené, vypukl hladomor a vznikla nejhorší diktatura, která trvala dalších přibližně šedesát let. Rusko, to je země milionů mučedníků, ale také země emigrantů. Ve Fatimě nám Panna Maria dala příslib: „Nakonec mé Neposkvrněné srdce zvítězí.“

Proroci jsou často k smíchu, jsou trochu jiní, nemají mentalitu světa: varují, prosí, burcují, mlčí. Jedno z fatimských dětí, později řeholní sestra Lucie, vzpomíná na Hyacintu způsobem, který ovšem k

smíchu není. „Hyacinto, na co myslíš?“ Nezřídka mi odpověděla: „Na válku, která přijde, na tolik lidí, kteří zemřou a přijdou do pekla. Tolik mě to bolí! Kdyby přestali urážet Boha, nevypukla by válka a nepřišli by do pekla!“ (Sestra Lucie hovoří o Fatimě)

Hledejme poselství Panny Marie z Fatimy, budme alespoň trochu odvážní jako děti, abychom mohli vejít do Božího království. Pokud chceme být, trochu normální rodina, pokrevní i nepokrevní, pak svůj vzor nemůžeme hledat nikde jinde než v rodině Pána Ježíše. To není žádný překonaný příběh, On je stále stejný, alfa i omega, počátek i konec. Jestli máte někdy dojem, že vaše rodina je v troskách, naprosto nenormální, problémy rostou jako houby po dešti, nezoufejte! Chyťte se růžence jak lana a uvidíte, že Matka Boží nás potáhne a přijde i lehkost Ducha svatého a radost z naděje, že nakonec její Neposkvrněné srdce zvítězí. A víte proč? Protože má v srdci, jedno krásné Dítě, se kterým měla celý život nějaké problémy.

Na závěr bych Vás chtěl vyzvat, běžte v měsíci květnu v rodinách ke kapličkám, křížům, Božím mukám v naší farnosti, modlete se Loretánské litanie, nejenom za své rodiny, naši farnost, ale za obrácení hříšníků a mír na celém světě. Ještě bych Vám chtěl říct, že mám nové sousedy: Pannu Marii z Fatimy a Ježíše Milosrdného. Dívám se na ně z okna, až půjdete kolem, zkuste je také pozdravit, můžete si u nich posedět na lavičce.

Ze srdce Vám žehná

O. Marek